

Ugyanolyanok

Gubányi Zsófia - 2019-12-20 14:00:00

fotó:

- Jó napot, leülhetek? - kérdezte egy köntöst viselő fiatalasszony frissen vasalt hajjal egy idős hölgytől.
- Persze, kedvesem - s közben a kabátban ülő az ölébe vette a táskáját az asztról. - Mikor szülsz?
- Majd csak márciusban - válaszolta.
- Az én lányom is akkorra van kiírva. És tudjátok már, mi lesz? Kisfiú, kislány?
- Kislány.
- Már tudjátok?
- Igen, megmondták 12 hetesen.
- Érdekes... Náluk még nem tudni.
- Tetszik tudni, ez egy drága vizsgálat volt, de nagyon gyorsan megmondta az orvos - s hörpintett a tejes kávéjából.
- A lányoméknak már a második gyerek jön. De te olyan fiatal vagy még... Az első lesz?
- Nem, már van egy 5 és egy 3 éves kisfiam.
- Valóban?! - mondta a hölgy, de igyekezett leplezni meglepődöttségét. - Akkor már kijárt egy

kislány.

- Igen, nagyon várjuk.

- Neve van már?

- Nincs. Nekem a Vanessa tetszene, de a férjem még nem ment bele. Még csak ötletelünk.

- A lányomé is. Mindig ezt csinálják, rendkívül bosszantó, hogy náluk az utolsó pillanatban derül ki minden. Egyébként is nehezen értünk szót. Mindig mindenből ki akar hagyni. Te szoptattál?

- Igen, mindkétszer volt anyatejem bőven, szerencsére.

- Milyen jó, hogy így mondd. Egyébként minden anya tudna szoptatni, de képzeld el, a lányom előre eldöntötte, hogy ő nem fog. Mert, hogy az milyen visszataszító és fárasztó. A vejem meg belement. Tápszeres lett az unokám.

- Azért nem olyan tragédia az.

- Szerintem az, de nem tudtam meggyőzni.

- Maga amúgy beteg?

- Egyelőre csak időpontért jöttem, de nem érzem túl jól magam. Annyira megszédültem pár napja, hogy felállni sem tudtam hosszú ideig, aztán a házi orvos beutalt, most meg MR-re kellett kérnem időpontot. Március közepére kaptam. Addig még meg is halhatok, de hát ez van. De te addigra megszülsz valószínűleg.

- Remélem.

- Lehet, hogy a lányom is... Képzeld el, annyira nem anyatípus, hogy a múltkor, mikor megbetegedett a kislánya, az inkább a vejemhez bújt, mikor lázas lett vagy orvoshoz kellett vinni. Furcsa, de a férje inkább az anya. Pedig mindent megadtam neki, nem tudom, miért lett ilyen. Most is már arról beszél várandósan, hogy mikor akar visszamenni dolgozni. Nemhogy kiélvezné, hogy a gyerekeivel lehet...

- Azért nem mindig habostorta az anyalét, de én nem panaszkodhatom, mert mindig van kire hagyom a gyerekeket, ha mennem kell valahová.

- Én sajnos nem tudok annyit segíteni, mint jó lenne, mert messze lakunk egymástól. Legalább két buszra kell szállnom, hogy eljussak hozzájuk. De ünnepekkor általában mindig találkozunk.

- Értem... Hát, nem mindenki olyan szerencsés, mint mi - s közben a kijárat felé intett a kezével. - A férjem az, vár odakint. Örülök, hogy találkoztunk. Jobbulást kívánok! - köszönt el gyorsan.

- Köszönöm, angyalom. De ugye nem dohányozni mész?

- De, igen.

- Igazán szégyellhetnéd magad.

- Senki nem kérdezte a véleményét. További szép napot! - vágott vissza csivitelő hangon, és rohant ki az ajtón papucsban és köntösben a decemberi tavaszba.

- Hm, szemtelen kis kurva - dörmögte az idős hölgy az orra alatt. - Te is csak olyan vagy, mint a többi a fajtádból.

De ezt már nem hallotta (szinte) senki.

Gubányi Zsófia további írásai itt olvashatók: [KÖZTÜNK ÉLNEK](#)

HÁRMAN FOGUNK ÖRÜLNI, ha a Debreciner online újságunk előfizetését adja karácsonyi ajándékba! Ő, akit megajándékoz, Ön, aki megajándékozza. És mi, a Debreciner szerkesztősége. [Ide kattintva lehet előfizetni a Debrecinerre.](#) Köszönjük!